

[Aase Olesen]

»Såfremt kriterierne ændres og tildelingen og udmålingen af ydelserne skal gøres indkomstbestemte, vil dette få en række følger for den enkelte i form af at være tvunget til at måtte opgive sit erhverv og det hermed forbundne sociale velvære, for samfundet i form af større sociale udgifter til invalidepensioner, bortfald af de tidligere erhvervsaktive invalideredes skatteydelse og arbejdskraft samt en fjendtlighed og bitterhed over for samfundet, som må betragtes som uønskværdig og uheldig.«

En sådan udtalelse bygger for det første på den misforståelse, at man skulle fjerne bistands- og plejetillægget. Jeg vil gerne gentage, hvad jeg sagde ved andenbehandlingen: Dette forslag findes i betænkningen – det blev vedtaget ved andenbehandlingen – om, at vi ikke rører ved bistands- og plejetillægget. Det, der er tale om her, er alene bortfald af invaliditetsydelsen og helt bortfald ved en socialindkomst på 160.000 kr.

Så må jeg nok spørge, hvem det er, der vil opgive sit erhverv, hvis det giver én en indtægt på 160.000 kr. og vel at mærke en socialindkomst, hvor vi altså har trukket f. eks. renter fra i de 160.000 kr. Hvem er det, der vil opgive et sådant udmærket job, fordi vi i 1981 beskærer en invaliditetsydelse med 5.000 kr. og i 1982 med 10.000 kr.? Der er i hvert fald nogle, der ikke kan regne, hvis man opgiver et sådant job.

Jeg har set, hvordan venstre og de konservative kører på dette her, og jeg har set fru Nathalie Lind kalde en indkomst på 160.000 kr. for en ganske almindelig løn. Jeg kan da i hvert fald sige, at den er højere end det vederlag, folketingsmedlemmer får, og det plejer man jo ellers altid at anse for at være meget højt.

Men jeg vil gerne vende tilbage til henvendelsen fra interessegruppen for erhverv og uddannelse, som skrev, at dette ville føre til bitterhed og fjendtlighed over for samfundet. Jeg tror, at man gør vel i at overveje, om disse meget beskedne indgreb virkelig for alvor skal føre til bitterhed og fjendtlighed over for et samfund, som må gøre op med sig selv, at man ikke mere kan øse ud over en bred front, men gerne vil forbeholde de ressourcer, vi har, til dem, der trænger hårdest. Hvis man vil køre videre på den melodi, man har brugt i denne debat, betyder det, at man ikke kan komme meget videre, og at de næste be-

skæringer, som vi vil blive stillet over for, kommer til at ramme alle. Jeg bliver nødt til at spørge de grupper, der udtaler sig sådan: Er det det, man ønsker? Er det dem, der får invalidepension i dag, eller er det dem, der tjener under de 125.000 kr., man ønsker skal betale gildet?

Det er meget mærkværdigt at høre den konservative ordfører her i dag stå og kalde en sådan indtægtsregulering på det plan, der er tale om her, for en særskat. Jeg har set udtrykket brugt før, og det er også blevet kaldt skat på handicap. Jeg kan simpelt hen ikke begribe, at man kan få et sådant ord i sin mund. Det bliver endnu mærkværdigere, når man fortsætter med at tale om det forfærdelige i børnefamiliernes reallønsfald. Jeg bliver nødt til at minde det konservative folkeparti om deres egne valgsløgans her til sidste valg. Der var noget med, at vi alle sammen var nødt til at blive fattigere. Nu nøjes vi altså med at tage fat om dem, der har bedst råd, og det er åbenbart det, der er galt.

Hvad angår det skriveri og de taler, som venstres repræsentanter har holdt her i folketinget, vil jeg gerne sige, at de efterhånden er ved at være eksperter i besparelsesufoer. Som bekendt betyder ufo »uidentificerede flyvende objekter«, og hvis der er noget, der er uidentificeret og flyvende, er det venstres spareforslag. Man kan overhovedet ikke få øje på dem. De er ikke engang så synlige som de ufoer, nogle påstår de kan se. Så snart vi kommer med den mindste og mildeste form for besparelse, bliver vi skældt ud for at være asociale, og jeg ved ikke hvad. Jeg synes, at dette her efterhånden udarter, og det lover ikke godt for fremtiden. Vi ved jo, hvad det er, vi står over for i 1980'erne, og jeg tror ikke, at venstre kommer ret meget længere med den toneart, man har indført i denne debat.

Om det helt principielle skal jeg blot gentage, hvad jeg sagde ved førstebehandlingen: det radikale venstre går ind for socialindkomstbegrebet som et første skridt til at finde et bedre og mere egnet grundlag til at tildele sociale ydelser på. Jeg er overbevist om, at når dette system har fungeret, og når vi derudover ændrer det pr. 1. januar 1982, så vi får en ligestilling med hensyn til pensionsbidragene, vil en meget større del af dette folketing indse, at det er en rigtig vej at gå, og at det var en rigtig begyndelse. Jeg tror også, at vi i de kommende år er nødt til at